

Владимир Ситојнић

ЈЕР БИ ЈЕДНОМ ЗАБОРАВИО ДА СИ СЛЕП

УМРЛИ БОРХЕС ТРАЈЕ КАО ИНТЕРНЕТ

Права је несрећа што си живео у времену
У коме си живео и што се ниси родио
Свега деценију или две касније.
Уживао би у својој Вавилонској библиотеци
Без једног јединог листа папира
И без тих силних просторија
У које си хтео да је сместиш.
Довољни би ти били само
Модем
Линија
Осредњи процесор и
Ехрлогер или Орега свеједно.

Права је срећа што си живео у времену
У коме си живео и што се ниси родио
Свега деценију или две касније.
Изморила би те та непрестана
Седења и сурфовања и скидања
Опхрвала би те свакојака

Психичка и друга обољења
Изазвана жељом да одједном све сазнаш
Или би у крајњем случају
Скапао од глади
Немајући кад да једеш.

На крају, мислим да је ипак

Права несрећа што си живео тад кад си и живео
Јер би зурећи празно и бесмислено
У монитор свог рачунара
Једном и можда коначно
Заборавио да си слеп.

Видиш, обични људи се после смрти реинкарнирају
У друге људе, животиње, биљке или слично
А ти си, можда некаквим безгрешним зачећем
(јер како би ти другачије) са сајберспејсом
А неко би рекао можда с Богом
Створио Интернет, продужио се у Интернет.

Место на коме имаш савршен вид
Место на коме пишем песму о теби.

А неко би можда рекао причу.

НОСТАЛГИЈА

Ових дана уопште не знајући зашто
смеће избацујем у мало даљи контејнер
где сам то радио
све док пре неколико година нису
довукли овај други тачно преко пута

ЧИТАЈУЋИ ЕРИХА ФРИДА

Свако зна
шта ће свако
у свакој ситуацији
да каже

Свако зна
шта ће свако
у свакој ситуацији
да ћути

Зато нико више
ни у једној ситуацији
нити говори
нити ћути